

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè diſcutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimo-ſeptimo menſis Februarii, anno M. DCC. LII.

M. MICHAELE-LUDOVICO VERNAGE, Cenſore Regio, Doctore Medico, Præſide.

Utrum in inveteratis ulceribus, remediis internis potiùs quàm externis, inſtituenda curatio?

I.


UMORUM in calidos & frigidos antiqua diſtributio horum quatuor conſtituit ſpecies; *Phlegmonem* ſcilicet, *eriſipelas*, *œdema*, & *ſchirrum*, ad quas omnes alii tumores, quotquot ſint, reduci poſſunt. Id ſanè, ut jam in internis affectibus fecimus, (*a*) externos quoque in claſſes reducendos eſſe morbos evinceret. At luculentiùs nullibi conſtat, quàm in ipsâ ulcerum hiſtoriâ; nec utiliùs, cùm indè felicior & ſecurior ulcerum ſubſequatur eventus. Antiqua porrò debent ulcera in eaſdem reduci claſſes

(*a*) Vide Theſim, *an morbos in claſſes reducere expediat?*

ac morbi interni, si hæc ab iisdem solidorum fluidorumque producantur ac foveantur vitiis. Eo sic argumento nostra comprobatur conclusio; & quidem si ulcera ab eâdem quâ morbi interni causâ foveri probaverimus, tunc certè remediis potiùs internis insistendum esse quàm externis demonstratum erit.

Ulcus est solutio continui in partibus mollibus cum deperditione substantiæ, à pure aut simili causâ excitata.

Multiplices verò sunt ulcerum species. 1°. Durationis ratione, Recentia, Inveterata. 2°. Indolis respectu, Simplicia, Complicata, Benigna, Maligna. 3°. Puris aut materiæ effusæ respectu, Serosa, seu Rheumatica, Saniosa, Ichorosa, Verminosa, Putrida, Fœtida, &c. 4°. Ratione causæ, præter memoratas modò denominationes, Strumosa, Venerea, Scorbutica, Cancrosa dicuntur. Cæteras ulcerum subdivisiones apud egregios qui de Chirurgiâ scripserunt Medicos quisque legere poterit.

Inter ulcerum causas, internæ sunt aliæ, aliæ externæ. Cum de inveteratis hîc tantùm agatur ulceribus ab humorum depravatione fotis, de horum causis solùm agemus.

1°. Ulcera dantur quæ à viscidiori sanguine tenaciorique lymphâ foventur.

2°. Alia quæ à sanguine suscitantur cujus partes, nimiam præter spissitudinem, malè sunt elaboratæ, inter se malè permixtæ, præprimìs serum sanguinis, quod præ copiâ vasa quæcumque nimis humectat, & emollit, in quo proinde casu nimia est solidorum laxitas.

3°. Dantur quæ à sicco nimis sanguine & paulò acri, necnon à nimiâ vasorum cujuscumque generis tensione & *irritabilitate* procreantur.

4°. Quæ à sanguine acriori & aliquatenùs corrodente producuntur.

Tandem ulcera dantur quæ à quopiam foventur *viru*, inter quæ contumacia & inveterata sæpè sæpiùs occurrunt. Juvat autem animadvertere antiqua dari ulcera à generali fluidorum labe nequaquàm fota, sed tantùm à perversâ curatione & per decidentiam antiqua facta; cùm citissimè à perito curata fuissent Medico. Dantur similiter quæ ab osseis fragmentis, similibusve suam ducunt pertinaciam, nequaquàm autem à fluidorum labe; nam vitio locali reparato, statim vel mox quasi spontè curantur.

I I.

IN ulceribus primæ classis nimiâ spissitudine sanguineam donari molem, ex ipso pure, ex ipso ulcere, & ex ipsâ curandi methodo satis evincitur. Spissius quidem, & tenacius est pus. Parvâ datur copiâ. Effluit difficilè, ulcerum oris tenaciter adhærens. Neque interim quantùm ad colorem odoremve ullo alio pus contaminari vitio videtur. Carnosæ ulceris mamillares prominentiæ satis non sunt expansiles & teneræ, ut distendi & elongari valeant, nimis verò duræ, firmæ & compactæ sunt carnes, atque licet benè coloratæ, tamen nonnisi tardigradè erumpunt & procedunt. Duriuscula sunt nimisque compacta ulceris labra, & ut plurimùm callosa; undè licet è primâ facie neque sordidum, neque mali moris videatur ulcus, obstinatè subsistit. Sæpè sæpiùs nulla fit cicatrix, vel imperfecta, inæqualis, tumida, fœdam referens faciem, quasi exsiccatum citò fuisset potiùs quàm consolidatum, vel ab exsiccante potenter balsamo, absque incarnatione, promptiùs in ipso exortu occlusum fuisset.

Præstantiora in eo casu incassùm adhibentur topica. Eorum ope licet carnea puncta generentur & ipsum pus aliquatenùs corrigatur, momentanea foret restitutio. Subsequentibus enim deligationibus & pus & carnes ejusdem naturæ emergerent; quia suâ semper labe inquinatus sanguis, ejusdem indolis materiam puris suppeditat. Ea ergò san-

guinis labes priùs erit emendanda, id eſt ſanguis attenuari & incidi debet. Hunc autem præſtant effectum aperientia interiùs aſſumpta methodicè, nunc pleniori doſi, nunc diluentibus appropriatis ritè ſociata; hoc eſt ad primam claſſem noſtram iſte reduci debet æger (a). Inſtitutâ ſic ulceris curatione, nullâ ſæpiús aliâ adhibitâ operâ ſpontè ſuccedit ſuppuratio. Ulcus interim lintei faſciolâ ſimpliciter obducitur, ut ab aeris externi impreſſionibus ſit pars immunis. Interdum calloſitates lapſu temporis ſpontè evaneſcunt, ſed ut frequentiùs accidit, ſi internis obſiſtant remediis, tunc & per externa procedendum. Citò eas ope ferri deſtruere & reſcindere convenientius erit. Quo peracto, naturæ & remediis internis totum committi debet opus, agendo, quantùm ad topica, quaſi ſimplex eſſet ulcus, ipſum ſingulis diebus unâ aut alterâ vice detergendo. Suppurationis enim opus retardant frequentiores deligationes, vel ob aerem, vel ob affrictus & titillationes punctorum carneorum. In hoc itaque caſu ulcus abluere melius eſſet ſed molliter & cautè ope aquarum thermalium, inter quas præſtant *aquæ baregianæ*, & *bellilucanæ*, aut ipſarum loco, vel rubrum vinum, vel cui ad mediam partem additur aqua, vel ex hyperico, perſicariâ, ariſtolochiâ decoctum ſimplex, nunc addito melle; vel ſi carnes aliquantulùm emollire opus fuerit, aquâ ſimpliciter tepidâ utendum. Si autem ſuppuratorium applicare ſit neceſſum, quod vulgò, *digeſtivum* audit, præſtantius eſt; vel quandòque ſufficit emplaſtri de mucilagine applicatio. Si à ferro æger abhorreat, calloſitatum tentanda reſolutio ope aquarum baregianarum ſub balnei localis formâ vel *duchiæ*, vel embrocationis, vel injectionis, quibus aliquandò contrà omnem ſpem calloſitates reſolvuntur. Vel mitia tentari poſſunt corroſiva, ut alumen uſtum, præcipitata, &c.

(a) Vide Theſim cit.

I I I.

MEMORATAM in ſecundo caſu fluidorum diatheſim, in ſecundæ claſſis ulceribus adeſſe, ex ipſo non ſolùm ægri habitu, ſigniſque huic claſſi propriis, (a) ſed ex ulcere, & remediorum applicatione ſtatim evincitur. Ulcus enim humidum eſt, molle, vulgò *baveux*. Molles ſunt carnes, decolores, pallentes, evanidæ, inæquales, flaccidæ, fungoſæ. Subhumida ſunt ulceris labia, & vix renitentia. Copioſum adeſt pus, ſed inæqualis conſiſtentiæ, ſeroſum magis quàm coctum, ita ut ſerum inæqualiter ſpiſſum referat. Œdematoſa ſæpè ſunt ulceris confinia. Citò nunc creſcunt carnes, ſed evanidæ ſemper & fungoſæ; nunc per aliquot dies ſine causâ evidenti ſubſiſtunt. Nunc per dies, ſed rariùs, ſatis vegetum diceres ulcus, ſpiſſiori & minùs humido pure, vegetioribus tunc paulòque firmis datis carnibus. At in ſequentibus deligationibus omnia depravantur. Nunc quidem areſcit ulcus, liveſcit, tunc de aliquali calore acri conqueruntur ægri, & de pruritu. Nunc leviſſimâ de causâ, aut ſpontè paulò poſt hæc mutantur, iterumque ut ſuprà fit ulcus. In hoc ulcere tædioſam eſſe deterſionem, & nonniſi difficillimè cicatrice ulcus obduci conſtat, quæ ſi temporis lapſu fiat cicatrix, mollis ſemper erit, parùm firma, levi de cauſâ dilaceranda.

(a) Vide Theſim cit.

Hoc in caſu topica crederes applicanda, ad firmandas carnes molliores, ad ſuperfluas erodendas, & puri conſiſtentiam conciliandi cauſâ. Sed iſtiuſmodi tunc topicorum applicatio temeraria erit & vana; quia etiamſi exoptatus conciliaretur effectus, ſponte paulò poſt ut anteà recrudeſceret ulcus. Brevi quidem tempore molles & pallentes evaneſcerent carnes, imò ſi ſicceſſere, ſeque meliùs habere videretur ulcus, tunc ſedulò caveas; alia enim ipſo ulcere pericoloſiora imminent mala. Ab omni autem topico cautius eſt abſtinere, ſed faſciolæ ope ulcus ſimpliciter obtegere, ſpontaneam

veluti aliqualem inſtituendo deterſionem, omnia adſtringentia, omnia activa detergentia & exſiccantia cautè vitando. Si enim in inveteratis iſtiuſmodi ulceribus cicatrix citò fiat, tunc, non datâ portâ, in nobiliotem irrueret partem ſanguinis excrementum, ſummoque cum ægri diſcrimine magis atque magis inquinaretur ſanguis. Nil aliud ergo quàm medicamina interna præſcribendum erit, quibus mitigetur ſanguinis labes, tandemque deſtruatur; hoc eſt ut in ſecundâ claſſe tractandus æger, & pari modo, ac ſi interno afficeretur morbo, putà hydropico. Hinc ei purgantia pluries præſcribenda, diaphoretica, ſudorifica, diuretica calida inter quæ balneo mariæ præparata juſcula, quibus aperientia adduntur appropriata, & potiſſimum millepedes. Tunc ut ita dicam, negligi quantùm ad topica & in oblivionem duci debet ulcus; quâ enim proportione ſanguinis deſtruitur labes, eâdem, nullo applicato topico, de die in diem reviviſcit & convaleſcit ulcus.

Porrò ſi poſt methodicum remediorum uſum, vel ex ipſo ægri habitu, vel ex ulceris facie obſervaverit Medicus ſanguinis immutari diatheſim, ad topica tunc devenire poterit, non neglectis interim medicaminibus internis. Præſtantiora autem topica ea ſunt quæ in primâ claſſe indicavimus, quia remediorum internorum ope è ſecundâ claſſe in primam partìm immutatus fuit æger. Porrò ſi vitium adhuc locale ſubſiſtat, id eſt ſi ſit vaſorum laxitas, ut inſtituatur promptiùs deterſio & *cicatriſatio*, ipſaque firma cicatrix enaſcatur, corrobantia in auxilium advocanda erunt topica, & quæ aliquantulùm exſiccant, ut ſunt aquæ præſertim bellilucanæ in quibus rubræ decoquuntur roſæ, vel utitur vino meraco, vel ad magis exſiccandum aquâ calcis, vel Brianconenſis cretæ decocto, vel ſimili abſorbente bolo; at ſedulò caveas ne citius exſiccetur ulcus. Ad ſuperfluas fungoſaſque carnes abſumendas levia adhibentur corroſiva. Notari autem intereſt, curato ulcere, cathartica interdùm eſſe præſcribenda, & diuretica ac aperientia per dies aliquot eſſe continuanda ſubſequentibus ſaltem menſibus; aliquatenùs enim contaminari ſanguinem ſuſpicandum eſt, ac proinde quâ proportione ſuperſtes evolvitur labes, eâ debet evacuari. Id evincunt ea quæ diximus aliàs de vi quam ſeſe multiplicandi habent miaſmata (*a*), ac de inſpiſſatione & inquinatione ſanguinis ab excrementis. Hinc non ſibi confidunt clinici, niſi quandò per interna remedia curationem inſtituerunt, cæteris vix, aut nullatenùs adhibitis.

(*a*) Vide Theſim, *an effectus ſex rerum non naturalium ad quatuor præcipua poſſint reduci capita?*

IV.

IN tertiæ claſſis ulceribus pus erit ut in primâ claſſe, ſed calidum magis & acre; aliquandò non adeò albicans. Aridum nunc ulcus erit. Rubræ ſunt carnes nimiſque rutilantes, ſiccæ ſæpè & nimis tenſæ, calidæ, firmæ. Sæpiùs inflammantur ulceris ora & areſcunt. Conqueritur æger de ardore, de tenſione, de mordaci pruritu per intervalla, de tenſivo nunc dolore, nunc pungente, imò interdum, per momenta, lancinante, quando præcipuè, vel animi pathemate, vel aliâ de causâ exagitatur: anxietates ſæpè, inſomnia, motus ſpaſmodicos, leveſque fremitus, imò convulſiones patitur. Si topicis fiat cicatrix, ſubtumida erit, inæqualis, exſiccatio potiùs quàm incarnatio, quæ per intervalla acutè dolet, ſed lento ut plurimùm gradu carnes emergunt, & in cicatricis puncto hiulcum remanet ulcus ſæpiùs fiſtuloſum.

Hìc ab externis non inſtituenda eſt cura. Primò ſanguini concilianda eſt fluxilitas, debent ſolida laxari, hoc eſt, agendum erit ut in tertiâ morborum internorum claſſe; (*b*) ergò diluentia, laxantia, & leviter edulcorantia in uſum ſunt adhibenda; dome-

(*b*) Vide Theſim, *an morbos in claſſes, &c.*

ſtica nimirùm balnea, juſcula ex pullis gallinaceis, ex vitulinâ carne, ex ranarum cruribus, &c. ſerum lactis, aſininum lac. Pluries & pro viribus ægri inſtituenda erit venæſectio. Aquarum ope mineralium acidularum purgandus eſt æger. Ad levia nunc deveniendum narcotica. Topica quidem ſunt in eo caſu applicanda, ſed ea tantummodò quæ laxant, emolliunt, & refrigerant.

Nec debet ſilentio prætermitti, ab ulceris dolore, vel à pruritu dolorifico ita quandoquè ægros excruciari, ut omni licet topicorum adhibitâ ſpecie, anodyno etiam applicato balſamo, vel ipsâ laudani adhibitâ diſſolutione, narcoticis interìm magnâ doſi præſcriptis, non poſſit compeſci dolor, tantaque à ſtimulis enaſcatur febris, ut in ipsâ parte ſit gangrenæ metus, vel præ doloribus convulſus mox pereat æger. In hoc ancipiti caſu, nullum æquè efficax aliud eſſe remedium, quàm in calidis *bellilucanis* partem immergi, docuit experientia pluries repetita. Summâ cum admiratione hunc aliquandò obſervavimus effectum, cujus quidem licet non ſtatim deducatur ratio, (quia è ſale marino præſertim, juxtà analyſim chemicam, conſtant aquæ bellilucanæ, proindeque incaleſcens & irritans ſint remedium) res quocumque modo fiat, certa nihilominùs eſt obſervatio.. Primus hoc ſcripſit *illuſt. Chiracius* in ſuo de vulneribus opere. Id in eryſipelatodeo brachii ulcere Monſpelii obſervaverat, quo à pluribus jam menſibus atrociter adeò cruciabatur mulier, ut aliis licet cujuſcumque generis applicatis topicis, & aſſumpto ad grana plura laudano, non poſſet conciliari ſomnus, neque dolor compeſci, atque bilioſum præcipuè propter temperamentum & melancolicum convulſionibus afficeretur. Hæc deſperata mulier, inſciis Medicis & Chirurgis, brachium ſponte ſuâ in aquis bellilucanis ad caloris naturalis gradum calefactis immerſit circiter per ſemihoram, quo balnei tempore, quaſi divinitùs, pacato indulſit ſomno. Die ſequenti D. D. *Chirac* & *Rideux* Medici ordinarii, & D. D. *de la Peyronie* & *Baranci* ordinarii Chirurgi, totâ facie in meliorem notam mutatum fuiſſe ulcus omnes mirati ſunt; undè ægram an aliud quid feciſſet interrogantibus, ſe proprio motu brachium in aquis bellilucanis immerſiſſe reſpondit. Cùm hi præſtantiſſimi Medici & Chirurgi adhucdùm hæſitarent, an aquis bellilucanis, an verò narcoticis, inopinatus iſte tribuendus eſſet effectus, ut hâc die & ſubſequenti nocte abſtineret à laudano ſuadent. At iterùm ut præcedentibus diebus, imò crudeliùs recrudeſcente dolore, brachii immerſionem jubent. Ut præcedenti die ſucceſſit res, eâ ſolâ operâ conciliabatur ſomnus, undè effectum in bellilucanas aquas refundere non dubitarunt; attamen publici juris rem facere noluerunt, quin in alio ſaltem caſu confirmata fuiſſet. *

Has hujus obſervationis omnes circumſtantias à D. *Rideux*, Regio Monſpelienſi Profeſſore, accepimus.

In quartæ claſſis ulceribus, cùm à cacochymo ſanguine foveatur ulcus, anomalas præbet varietates. Nunc eſt copioſum pus, nunc parcum, ſed inæqualis ſemper conſiſtentiæ. Nunc ſub formâ ſpiſſioris ſeri, nunc diluti, nunc ichoris, ſaniei, virulentâ magis quàm purulentâ irrorante materiâ. Varioſque ſortitur colores, nunc viride, luteum, nunc variegatum, ferè ſemper fœtidum, ita ut æger ipſe & adſtantes nauſeent & evomant. Præpterea pus mordicans eſt & acre. Inæquales ſunt carnes, ſubtumidæ in quibuſdam punctis & fungoſæ, in aliis quaſi eroſæ, nimis nunc rutilantes, nunc pallidæ, lividæ, ſæpiùs & ichoroſæ. Ulceris labia nunc inflammantur, nunc liveſcunt,

* Partem immergendo in aquis, quæ in octaniâ proſtant, quæque nuncupantur *les eaux de la Maloüe*, quid ſimile, ſed non ita efficaciter producitur. Virtute ſuâ ad *aquas baregianas*, ſed paulò debiliori accedunt. Minùs verò reſolvunt, ſed magis emolliunt. Dolores compeſcunt, & ut à pluribus ægris fuit nobis relatum, ſomnum conciliandi propriâ & quaſi ſpecificâ vi gaudent; cum, integro quidem balneo, plures qui, invitis narcoticis, agrypniâ laborabant, prima poſt balnea placidè dormierint.

nunc durescunt. Confinia erisipelatodea sæpè sunt, & visû horrendum est ulcus. Licet ea *cicatrisari* videantur ulcera, spontè paulò post, aut levi de causâ, sæpiùs iterum recrudescunt; lentâ sæpè febre depascitur æger, & in dies miserè in tabem ducitur..

Vana magis & temeraria adhuc esset topicorum resolventium & exsiccantium applicatio; sed quæ in tertiâ & quartâ indicavimus classe (*a*) citò sunt præscribenda. Pro omni victu ad lac, si fieri potest, deveniendum, cui in curationis decursu Judaici aut Canadensis balsami guttulæ aliquot ad consolidandum ulcus addi debent. Curato ulcere lac præcipuè asininum debet continuari. Juscula ex testudinibus confecta hîc multùm prosunt. Cùm imbecilles sæpè sint ægri vires, balnea & venæ sectiones cautè adhibeantur Debent applicari topica quæ puris acredinem mitigant, talia sunt decocta ex plantis malvaceis, ex solano, &c. Nutritum ex solani succo & ex liquore saturnino confectum, variaque plumbi præparata, aquæ Baregianæ & Plomberianæ multùm commendantur; quibus si resistat ulcus, à quodam foveri viru, vel à Strumoso, vel à Venereo, vel à Scorbutico suspicandum èst. Quo destructo, ut in simplici ulcere agendum est. Si eò usque evehatur acrimonia ut vera sanguinis subsequatur dissolutio, tunc simili modo agendum,

(a) Vide Thesim citat.

Hæc enim sanguinis partium dissolutio vel ab ipsâ generali fluidorum acrimoniâ, vel à miasmatis purulentis sanguineam intrà massam absorptis exoritur; undè tenues abraduntur & consumuntur mucilaginosæ sanguinis partes, quibus debita hujusce fluidi servatur consistentia; vel harum defectu, satis flexiles & plicatiles non sunt sanguinis præsertimque chyli partes, ut in hanc, vel in aliam molem sese mutuò adunent. Similem aliquandò veram dari dissolutionem non negaverimus; cùm miasmaticâ labe sanguis inquinari possit, quâ verè in alias minores resolvatur moleculas; cùm similes à menstruis solutiones nobis passim objiciat chemia; cùmque reverà, in pluribus variolarum speciebus sanguinem dissolvi, ut & in colliquativis morbis, jamdudùm peritissimi existiment Clinici. Sed notandum spuriam sæpè dissolutionem pro verâ accipi, hoc est partium assimilationis defectum; in quo quidem casu, totus fermè sub laticis aquei formâ sanguis apparet. Nam, ut alibi diximus, tunc hæmatoseos est defectus, non à sanguinis partium acredine, sed à debiliori vasorum oscillatione, ac proindè in serosum laticem, nedùm in verum sanguinem totus ferè mutatur chylus, ut in Chloreticis & Hydropicis observare datur. Id debet eò lubentiùs observari, quòd dum à tali pseudo-dissolutione pendent ulcera, non ut in quartâ classe, sed ut in secundâ tractari debeant; tunc enim per corroborantia, non verò per diluentia opitulandum erit.

» Denique dici vix potest, *inquit Heisterus*, (*a*) quantùm ad implenda & glutinanda ulcera proficere solet prudens vitæ victûsque ratio; observatum enim jam » pridem ab artis salutaris Professoribus est, ejus beneficio pessima quandoque ulcera » sine aliis ferè remediis sæpè sanata fuisse, contrà verò sine ipsâ, vel levissima » etiam ulcera in pessima, imò in vitium aliquod insanabile, haud raro degenerasse. » Igitur cavendum solertissimè semper est, ne dum ab ulceribus aliquis infestatur, » cibos acriores salsos, acidos, nimis pingues, aut calefacientes, suillos, digestu » difficiliores, vel nimios etiam adsumat... quòd si autem malus fortè corporis habitus » obstare videtur quominùs sanescere ulcus aliquod possit, in consilium utique ad» hiberi Medicus aliquis prudens debet, qui per adhibita medicamenta interna vi» tio illi contrario opportunè provideat, ne ulcera mitiora in pejora, vel penitùs » quoque insanabilia transeant, sed ut potiùs curatio horum aptique victûs bene» ficio, quantùm fieri possit, promoveatur.

(a) Chirurg. part. 1. lib. 4. cap. 1.° de ulceribus pag. 353.

V.

EX prædictis patet 1°. Quàm perperàm per sola externa tentetur ulcerum curatio. Nam præterquamquòd sæpiùs sit vana hæc agendi ratio, si fortè sanescant ulcera, periculosiora mox subsequuntur pathemata, affectus putà soporosi, phthisis, motus convulsivi in ipso sæpè exsiccationis momento excitati, qui è medio tollunt ægrum. Ideò de veterum ulcerum curatione non gloriantur clinici, nisi pluribus jam elapsis mensibus. Patet 2°. Complures morbos excitari lethales, qui quidem ab ulceribus intempestivè sanatis ortum habent; hinc in arte magistri iterùm excitare ulcera, vel admoto cauterio ad cutim attrahere labem omni tunc ope tentant. Non objiciatur nostram juxtà methodum tardiùs ulcera curari, quæ topicorum ope citiùs curari possunt. Respondeo quidem 1°. Per interna sæpiùs quàm per externa promptiùs hæc curari ulcera; 2°. Tutò semper per interna & sine recidivâ.

At inquies, licet generalis sit labes, potest depurari sanguis vegetâ & abundanti institutâ suppuratione, & eò quidem faciliùs quòd aliqualis sit analogia inter pus ulceris, & inter partes puris quæ sanguini immiscentur, & quia simile quid in suppurationibus criticis occurrit. Respondeo hoc reverà concipi, & in hunc finem sæpè copiosam per topica institutam fuisse suppurationem; sed quàm rarò felix fuerit eventus palàm constat, dum interna neglecta fuerunt remedia.; tunc imò in tabem sæpè ducitur æger; præterea si eo modo curare Medicus intendat, interna sanè multùm prosunt remedia.

Sunt quidem qui ad ulcera inveterata, & ad curandos tumores, corrosivorum applicationem ut per se efficacem suadent & adhibent. Sed ne quid nimis! Præterquàm enim quòd talis aliquandò usus tumorem in cancrum, vel in carcinomatodea mutet ulcera, doloribus ita sæpè excruciat ægros, ut in lentas decidant febres. Prætereà dum ægros curasse putant, aliquot post menses apertâ cicatrice recrudescit ulcus, vel in aliâ parte, vel factâ in viscera metastasi, periculosior exoritur morbus, nisi adhibitis internis præcaveatur remediis. In omni tamen casu corrosivorum applicationem absolutè noluerimus damnare, cùm nobis corrosiva præstare possit chemia, quæ non ita ægros excrucient, quæque quasi specificè dicantur operari: sed tot & tantoperè decantatis non indulgeamus arcanis, non leviterque Medicina confidat, nisi prudens & sagax hæc administret Medicus.

At instas, per interna sæpè non curantur ulcera, ac proindè resorpto in massam sanguineam pure, magis ac magis inquinatur.... Scrupulosè vitandum ne ulcus cicatrisetur, dum labes nondùm destruitur, sed apertum ulcus servare tutius est; id enim abstergendo, si non omnino, ex maximâ saltem parte puris præcavetur absorptio.

In fistulosis saltem ulceribus, inquies, topica in usum vocari debent.... Hoc in ipso casu ab internis semper inchoandum remediis, saltem quantùm ægri permittit status: posteà enim ad topica vel ad operationem tutiùs devenitur; alioquin quantumcumquè bellè instituatur operatio, ad tumulum sæpè promptiùs ægrum duci observare est. Quoad autem ulcera quæ à locali simpliciter vitio foventur, nullâ datâ labe, interna aliquantulùm continuata remedia haud sanè nocent, denique per externa opitulandum. sed semper caveas, nam ut plurimùm à labe fovetur ulcus quod in inveteratum jam degeneravit, & in quo evidentes & manifestæ non deteguntur causæ; unde prudentius erit concludere:

Ergò in inveteratis ulceribus, internis potiùs quàm externis remediis, instituenda curatio.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Ludovicus-Gabriel Dupré.

M. Antonius Petit, in Matronarum gratiam Anatomes & Artis Obstetriciæ Professor, nec non Chirurgiæ Professor designatus.

M. Stephanus Pourfour du Petit.

M. Pascasius Borie.

M. Florentius-Carolus Bellot, Scholarum Professor.

M. Ludovicus Pathiot.

M. Joannes-Baptista-Thomas Martinenq, Exdecanus & Academiæ Censor.

M. Franciscus Pousse.

M. Camillus Falconet, Saluberis Consilii Regii Socius, & è Regiâ Numismatum Academiâ.

Proponebat Parisiis HONORATUS PETIOT, Sabulonensis, Doctor Medicus Monspeliensis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theseos Author, A. R. S. H. 1752, A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1752.